

Öp Gözlerinden Kalemin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mayıs 2018

Ön sözünde ölümün, en tetikleyici istila adeta yine yüreğin matemini makber bellediğimiz hazan misali o kurşun misali ağırlık.

Öğütürken ne hazmedebildiğimiz ne de inkârı mümkün belki en tok gözlü ifade yine şiire düşüp de yolu: mahremden kasıt değil bilakis şairin ifşası yine ömürlük, külyutmaz yetilerin.

Haznesinde demirbaş bellediği o istikrarlı hüznü ile yüreği mahşere yakın ve yatkın yine kayıtsız seyrinde ömrün, en densiz duyguyu teneffüs etmek: aşka biat o istikrarlı yörünge ve yine ölüme yatkın bir meziyet, sırdaş imlerin de tekelinde barınan hüviyet aşksız kalmak kadar huzuru da yanında saklı bir külfet mahiyetinde, ön sözü olmayan romanlardan taşan kayıp kahramanı tüm evrenin.

Şimdi bir ahkâm kesebilirim: hem de en ağır yük iken iştirak ederken ve kuytularımı uyandırabilirim, sırdaş bir şiirin kayıp imgesinde, tepetaklak dumura uğradığım coğrafyasında hüznün, ölü bir beyit ismarlarım bir ölüm vakti...

Ölümden kasıt; yine yürüdüğüm yol ve düştüğüm bu tuzak aşk belki kıyametin öncüsü belki safkan ihanet, yine yüreğin matemini ile baş başa ben bir mezar taşını okşarken usul usul.

Aşkın da en namert isyanı belli ki bir teyakkuz; belki rencide edilesi bir lanet düşmüşken üstüne gölgemin.

Ben ki; kayıp yarımından kasıt...

Ben ki; soluk yarınlar biat...

Ben ki; şiirin közünde ve ölümün nefesinde, en şaibeli aşkları mezar bellediğim.

Bir yüzünü unutmadığım elem bir de yüzüne dokunmaya kıyamadığım matem ötesi rahmeti boca ederken evren, ben yine lanet nefsin tefekkürüne biat o kayıp haznemde o kayıp silsilesi düşünölesi acılardan payıma düşenle hasbihal ettiğim şafak öncesi yalnızlığımın matemini sakladığım belki mabedimde yaralı yüreğimle yaşadığım...

Hüznüme kefilim, sevgili.

Aşkıma neferim yine bir ikinci vakti.

Göllerin durgun yüzünde belki aşk denen iksirinde tefsirinde hangi şahikadan yanayım?

Hangi şaibeli şiirlerden yaralıyım?

Ölgün gözlerimde vakur bir tını; yalnızlığın tılsımına vakfım ne de olsa: sen ki; hoyrat fırtınalardan mütevellit aşkın kıyama durduğu şu gece vakti yine gün yüzü görmeye biat bir aşkın kabuğunda iki büklüm sırlarım ve serlerimle dolu başucum.

Badem gözlerine de kefilim kaderin.

Sen ki; içimde ukde kalmış aşkın şaşaaası.

Ben ki; ölümüne sevdaların bekası.

Biz ki; tünediğimiz kelimelerde artık nasıl cüret ediyorsak ve yazmaya doyamadığımız bunca şiiri kefen niyetine giyiyorsak.

Bir zanda saklı belki de tüm yalanlar.

Bir zamanda kayıtlı belki de tüm sırlar.

Şimdi ölümü dört gözle bekleyebilirim hatta ismarladığım sonu sana bile armağan edebilirim, sevgili.

Aşkların kutsal rehaveti bulaşmışken üstümüze başımıza ve bizler kanıksadıkça evreni ve matemini yalnızlığın da canı cehenneme.

Şimdi bir yıldız geldi aşk durağıma ve bindim kuyruksuz sefasında, iki büklüm cümleler kurup, ters yüz edildiğim cefasında şiirin bir şaire inat bir de yürekle imtihana razı o doyumsuz varlığımla...

Zaman geldi de geçiyor.

Aşklar uğradıkça kıyıma bizler döküyoruz eteğimizdeki taşları.

Şimdilerin şahikası; bir zamanların tefrikası belki aşkın Nakşibendî isyanı...

Artık nasıl bir cüretse içiyorum işte içimdeki son şiiri tek solukta yudumluyorum aşkın nidalarını.

Kayıplarına da kefilim, sevgili.

Rezil rüsva olduđum řu kainatın da en deli neferiyim.

Öp şimdi gözlerinden kalemimin.

Ölümüm işte şimdi bu vakit.

Sondan bir önceydim şimdi ise sonum aslında ısmarladığım lanetin en deli müridiyim: aşkım da kefenim de bunca hazandan mütevellit oysaki yeşil sanmıştım mayısı ve şiirleri.

Solduđum kadar soldurduđum.

Solgun yüreğim kadar kuruduğum ve kurulduğum matemimle, dileklerim de sona erdi ne de olsa asil yalnızlığımın kurbanıyım.

İçim huzurla dolu öldüğümü de şerh düşüyorum yarından önce sakın uyandırmasınlar beni ben yine içine düştüğüm bu lanet aşkın ne ilk ne de son kurbanıyım.